

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiae Gallicanae, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IX. Vices apostolicæ sedis illi datæ sunt cum Pallio, cum quo ea dignitas conjuncta erat. Porrò privilegium illud fuit personale. Posterioribus seculis Archiepiscopus Cantuariensis erat Legatus natus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

causarum quæ inter Episcopos emergerent cognitionem ei iudiciumque committit. *Vices itaque nostras, inquit, per Beticam Lusitaniamque provincias, salvis privilegiis quæ Metropolitanis Episcopis decrevit antiquitas, presentis tibi auctoritate committimus, augentes tuam hujus participatione ministerij dignitatem, relevantes nostras ejusdem remedio dispensationis excubias. Tum de celebrandis Conciliis, & de causis Episcoporum judicandis: Quoties universalis poscit religionis causa, ad Concilium te cuncti fratres evocante conveniant; & si quorum specialis negotij pulsat contentio, jurgia inter eos oborta compece, discussa sacris legibus determinando certamina. Demum verò jubet ut de singulis quibusque negotiis ad se rescribat, etiam de iis quæ finem in provincia accepissent, prorsus contra mandata quæ Vicariis Theſſalonicensibus & Arelatenſibus data fuerant, qui tum demum relationem ad apostolicam sedem mittere tenebantur, si causa in provinciali iudicio terminari non potuisset. *Quidquid autem illis, inquit Hormisdæ, provide & veteribus constitutis vel provida dispositione precipies, vel personæ nostræ auctoritate formabis, totum ad scientiam nostram instructæ relationis attestacione perveniat.**

VI. Hunc eundem Hormisdæ volunt sancto Remigio Remensi Episcopo vices suas commississe per regnum Clodovei, qui baptizatus & insertus corpori Christi fuerat ab eodem Remigio. Extant porrò literæ ad Remigium propterea datæ ab Hormisdæ, descriptæ, ut visum est viris eruditissimis, ex superiori epistola ad Sallustium, adeoque fortassis referendæ inter spurias Pontificum Romanorum epistolas. Certè Sirmondus, cum Conciliorum Galliarum tomos adornaret, in quos varia Romanorum Pontificum rescripta conjecit, istud omisit, non omisurus haud dubiè si qua in eo lux veritatis deprehensa ab illo fuisset. Quia tamen sunt qui epistolam illam germanam esse contendunt, iudicio suo fruuntur.

VII. Sanctus Gregorius vices suas in pluribus provinciis commisit diversis Episcopis, quos recensere supervacaneæ esset diligentia. Heic tantum agere paucis institui de vicariatu Maximiani Episcopi Syracusani & Augustini Cantuariensis. Ad Maximianum quod spectat, cum ad eum extent plurimæ Gregorij epistolæ, hac in primis ejus auctoritatem sancivit in Siculas Ecclesias. *Super cunctas Sicilie Ecclesias reverendissimum te virum Maximianum fratrem & coepiscopum nostrum vices sedis apostolicæ ministrare decernimus, ut quisquis illic religionis habitu censetur, fraternitati tue ex nostra auctoritate subiaceat: quatenus eis non sit necessarium post*

Tom. II.

hec pro parvulis ad nos causis tanta maris spatia transmeando pervenire; sed si qua fortasse difficulta existunt, quæ fraternitatis tuæ iudicio nequam dirimi possint, hæc solummodo nostrum iudicium flagitent, ut sublevati de minimis, in causis majoribus efficacius occupemur. Ne verò successores Maximiani ex ea epistola afferre in posterum Syracusanæ sedi conarentur vicariatum apostolicæ sedis, his eam verbis concludit: Quas videlicet vices, non loco, sed

personæ tribuimus: quia ex transacta in te vita didicimus quid etiam de subsequenti tua conversatione presumamus. Privilegium itaque fuit personale.

VIII. Anno Christi DCCVI. cupiens Gregorius Anglos imbuere religione Christi, illuc misit Augustinum Abbatem, quem postea Episcopum ordinari iussit, Pallioque decoravit. Tum ei mandavit ut duodecim Episcopos per diversa loca ordinaret sub Londinensis Ecclesiæ, ad quam ordinatus erat Augustinus, auctoritate. Mandavit præterea ut totidem Episcopi ordinarentur sub Episcopo Eboracensi. Hos autem omnes, id est, universos Britanniarum Episcopos, decernit semper subjectos fore Augustino, ita tamen ut privilegium illud non transeat ad successores. *Post obitum verò tuum, inquit, ita Episcopis quos ordinaverit (Eboracensis nimirum Episcopus) præsit, ut Londoniensis Episcopi nullo modo ditioni subiaceat. Sit verò inter Londoniensis & Eboracensis civitatis Episcopos in posterum honoris ista distinctio, ut ipse prior habeatur qui prius fuerit ordinatus.*

IX. Objici potest nullam in his Gregorij literis mentionem esse vicariatus apostolici, adeoque hinc colligi non posse Episcopos Britanniarum subjectos Augustino fuisse tanquam Vicario Summi Pontificis. Et sanè certum est vicariatum illum datum non fuisse Augustino conceptis verbis. Attamen affirmare licet eum vices apostolicæ sedis accepisse cum Pallio. Quod manifestè colligitur ex nono ejusdem Gregorij responso ad interrogationes Augustini, quæ extant apud Bedam. Interrogaverat illum Augustinus qualiter deberet cum Galliarum & Britanniarum Episcopis agere. Respondit Gregorius: *In Galliarum Episcopos nullam tibi auctoritatem tribuimus: quia ab antiquis prædecessorum meorum temporibus Pallium Arelatenſis Episcopus accepit, quem nos private auctoritate percepta minime debemus. Cum Pallio igitur conjuncta tum erat dignitas Vicarij apostolicæ sedis, quam adimere Arelatenſi Episcopo injustum esse putabat Gregorius. Dispar ratio fuit de Episcopis Britanniarum, quos, cum nulli alij Vicario parerent, subjectos esse statuit Augustino, ut in superiori episto-*

Qij

la. Ait enim in fine istius responsi: *Britanniarum* verò omnes *Episcopos* tuæ fraternitati committimus, ut indocti doceantur, infirmi persuasione roborentur, perversi auctoritate corrigantur. Porro privilegium hoc personale fuisse jam observavimus. Posterioribus tamen seculis Vicarij sive Legati dignitas affixa est Ecclesiæ Cantuariensi, ita ut Ecclesiæ illius Episcopus diceretur Legatus natus apostolica.

CAPVT XLIII.

Synopsis.

I. Gregorius II. Papa Bonifacium in Germaniam misit, ut gentes illas in fide Christi erudiret. Is gessit vicem Petri inter feroces & indomitas gentes.

II. Legatione igitur Romana sedis ornatus est; ut ipse doceret apud Oiblonum & alibi. Probatur etiam auctoritate Hincmari.

III. Legationem exercuit cum consensu Regum nostrorum & Episcoporum, in neminem consumeliosus. Agnovit autem nullam se muneris sui partem exequi posse absque auctoritate Karoli Francorum Principis. Karoli Martelli pietas laudata à Bonifacio & à Pontificibus Romanis. Bonifacium auctoritatem ecclesiasticam nusquam frangi permisit. quod probatur auctoritate Lupi Ferrariensis.

IV. Gregorius II. Legatum suum Bonifacium commendavit Karolo Martello, tum omnibus Francicis, rogans eos ut Bonifacio sociisque ejus alimenta victui necessaria subministrarent.

V. Queritur an ad Bonifacium pertinuerit congregatio Conciliorum. Poterat cogitare de celebrando Concilio; sed ejus ministerium quoad hoc in sola suggestione positum erat, omninoque auctoritate Principis opus erat ad Concilia congreganda. Quod probatur auctoritate Concilij Liptinensis, tum etiam testimonio Vvillibaldi.

VI. Exincto Zacharia, opus Bonifacio fuit vicariatus continuationem petere à Stephano secundo.

VII. Familiaritatis apostolicae sedis vocabulo intelligitur vicariatus Romanus. Probatur auctoritate Bonifacij, Nicolai primi, & Innocentij tertij.

VIII. Refertur epistola Bonifacij ad Stephanum; qua petit ut legatio sedis apostolicae sibi contineretur.

IX. Ostenditur id factum ab eo non esse prava ambitione, sed ut extraordinaria illa auctoritate uteretur ad majorem Dei gloriam. Insuper aliqua comparatio inter Bonifacium & Hilarium Episcopum Arelatensem.

X. Bonifacius abstinuit à nomine Legati donec eam dignitatem rursus accepit à Stephano, ut colligitur ex duabus illius epistolis. Martyrium pro Christo deinde subit in Frisia.

I. QUAEADMODUM Gregorius primus Anglos fide Christiana imbuendos susceperat, ita Gregorius secundus Germanorum curam gessit, misso in eam provinciam Vvinfredo sive Bonifacio anno Christi septingentesimo decimo nono. De viri illius virtutibus necesse nunc non est

quicquam dicere, cum satis fama notus sit, resque ab eo præclare gestæ claris jam scriptoribus memoratæ sint. De legatione tantum ejus agendum est, ut intelligere possimus in quo ea versaretur, & quis ex ea fructus colligi pro rebus nostris possit. Illud tamen interim observare possumus in antecessum, multis eum variisque contradictionibus jactatum esse, utpote qui, ut ad ipsum scribit Benedictus Episcopus & vicedominus sanctæ sedis apostolicæ, vicem beati Petri gereret inter feroces & indomitas gentes. Plurimum tamen solatij inter tot mala habuit ex gratia Principum nostrorum, qui sua eum auctoritate juvarunt, eoque usi sunt ad revocandam collapsam disciplinam ecclesiasticam.

II. Legatione illum Romani Pontificis ornatum fuisse cum in Germaniam missus à Gregorio est, tamen Presbyter tantum esset, patet ex verbis ipsius ad Vvillibrordum Episcopum Trajectensem, quæ recitat Orthlonus. *Onus regiminis, inquit, quod mihi indigno imponere cupis, sancte Praesul, suscipere non audeo, quia à beato Gregorio Papa in Germaniam ob evangelizandam causam directus sum; ipsiusque legationis gratia in has barbaras nationes adveniens, sponte me tua gubernationis imperio subjeci.* Ea de causa ipse se eadem tempestate vocabatur ultimum & pessimum omnium Legatorum quos catholica & apostolica Romana Ecclesia ad prædicandum Evangelium destinavit. Et multò post ad Zachariam Pontificem Romanum scribens ait: *Et quia servus & Legatus apostolicæ sedis esse dinoscor, unum sit verbum & meum hic & vestrum ibi.* Testatur id ipsum & Hincmarus in epistola XLIV, cap. XX. *Gregorius à primo secundus, sed & tertius Gregorius, Vvinfredus cognomento Bonifacium Legatum apostolicæ sedis ad reformandam Christianitatis religionem, primò Presbyterum, postea verò Episcopum ordinatum, direxerunt.*

III. Vicariatum ille suum exercuit cum consensu Regum nostrorum & Episcoporum, quorum intererat, nulla injuria facta juri Principum aut Conciliorum. Istud ex epistola CXXXV, Bonifacij ad Zachariam collegit illustrissimus Archiepiscopus, in qua sic legitur: *Notum enim sit paternitati vestrae quia postquam indigno mihi mandastis in provincia Francorum, sicut & ipsi rogaverunt, sacerdotali Concilio & synodali conventui præesse, multas injurias & persecutiones passus sum. Sanè ipse Bonifacius scribens in initio suæ legationis ad Danielem Episcopum, agnoscit nullam se muneris sui partem exequi posse absque auctoritate Karoli Francorum Principis. Nam sine patrocínio Principis Francorum nec populum regere, nec Presbyteros vel Diaconos,*